

УРСУЛА ЛЕ ГУИН БЯЛОТО МАГАРЕ

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Имаше змии на мястото със старите камъни, но тревата растеше толкова зелена и хубава, че караше козите да се връщат там всеки ден.

— Козите изглеждат дебели — каза Нана. — Къде ги пасеш, Сита?

И когато Сита отговори: „На мястото със старите камъни в гората“, Нана отбеляза:

— Много е далече.

А чичо Хира предупреди:

— Пазете се от змии на онова място.

Те обаче мислеха за козите, не за нея, така че не им спомена за бялото магаре.

Видя го най-напред, когато слагаше цветя на червения камък под свещения фикус в края на гората. Харесваше този камък. Беше богинята — много стар, объл, полегнал удобно между корените на дървото. Всеки, който минеше оттам, оставяше на богинята някакви цветя или изливаше малко вода върху нея, а всяка пролет червената ѝ боя се подновяваше. Сита тъкмо даряваше на богинята цвят рододендрон, когато се извърна, защото ѝ се стори, че една от козите е кривнала към гората. Но не беше коза. Някакво бяло животно беше привлякло погледа ѝ, по-бяло от брамински бик. Сита го последва, за да види какво е. Когато видя гладката задница и опашката, подобна на въже с пискюл, разбра, че е магаре. Ала какво красиво магаре! А чие? В селото имаше три магарета, Чандра Бозе притежаваше две от тях, и всички те бяха сиви, кокалести, тъжни и изтощени от работа. Докато това беше високо, елегантно, изящно магаре, чудесно магаре. Нямаше как да е на Чандра Бозе или на когото и да било в селото, или на някого от друго село. Нямаше юлар или юзда. Сигурно беше диво. Вероятно живееше в гората само.

И разбира се, когато подкара козите, като подсвиркваше на умната Кала, и стигна до мястото, където бялото магаре се бе скрило в гората, видя пътека, която я отведе до мястото със старите камъни — каменни блокове, големи колкото къщи, до един наполовина скрити под буренаци и лиани. И бялото магаре стоеше там и я гледаше през рамо от тъмнината под дърветата.

Тогава си помисли, че магарето е бог, защото имаше трето око в средата на челото, като Шива. Когато се обърна обаче, видя, че това не е око, а рог — не извит като на крава или коза, а прав като на млад елен

— само един рог между очите, като окото на Шива. Значи, можеше да е някакво магаре бог. И в случай че беше, откъсна жълт цвят от една лиана и му го поднесе с отворена длан.

Бялото магаре изгледа съсредоточено нея и козите, цветето, после пристъпи бавно между големите камъни към нея. Имаше двойни копита като козите, но ходеше по-елегантно от тях. Прие цветето. Носът му беше розово-бял и много мек, когато докосна дланта на Сита, за да я подуши. Тя бързо откъсна още едно цвете, а магарето прие и него. Когато обаче поиска да погали челото му около късия, бял, усукан рог и белите нервно потрепващи уши, то се отдръпна, като я гледаше странично с продълговатите си тъмни очи.

Тя малко се страхуваше от него и си помисли, че и то може малко да се страхува от нея, така че седна на един от полузаровените камъни и се престори, че наблюдава козите, които улисано пасяха най-хубавата трева, която бяха виждали от месеци. След малко магарето се приближи отново, застана до Сита, положи брадичката си, от която стърчаха къдрави косми, в скута ѝ. Дъхът от ноздрите му клатеше тънките стъклени гривни на китката ѝ. Тя погали бавно и много леко основата на белите трепкащи уши, късата, твърда козина в основата на рога, копринената муцуна. И бялото магаре стоеше край нея и изпускаше дълги, топли въздишки.

Всеки ден след това водеше козите там. Стъпваше внимателно заради змиите. Козите се охраняваха. И нейният приятел, магарето, излизаше от гората всеки път, приемаше даровете ѝ, правеше ѝ компания.

— Едно биче и сто рупии в брой — каза чичо Хира. — Луда си, ако мислиш, че можем да я оженим за по-малко!

— Моти Лал е мързелив мъж — възрази Нана. — Мръсен и мързелив.

— Значи, иска жена, която да му работи и чисти! И ще я вземе само за едно биче и сто рупии в брой!

— Може би ще улегне, когато се ожени — предположи Нана.

Сита беше сгодена за Моти Лал от съседното село, който я гледаше как вечер прибира козите от паша. Беше забелязала, че я гледа от другата страна на пътя, но самата тя не го погледна нито веднъж. Не искаше да го поглежда.

— Това е последният ден — каза на бялото магаре, докато козите пасяха тревата между големите, покрити с релефи, паднали камъни, а гората стоеше около тях в пеещата тишина. — Утре ще дойда с малкото братче на Ума, за да му покажа пътя до тук. Вече той ще е селският козар. Вдругиден ще е моят сватбен ден.

Бялото магаре стоеше неподвижно, опряло къдравата си копринена брада в ръката й.

— Нана ще ми даде нейната златна гривна — каза Сита на магарето. — Ще трябва да нося червено сари и къна на краката и ръцете.

Магарето стоеше неподвижно, слушаше.

— На сватбата ще има сладък ориз — добави Сита.

И се разплака.

— Довиждане, бяло магаре — каза тя. Бялото магаре я погледна с наклонена глава и бавно, без да се обръща, се отдалечи и изчезна в тъмнината между дърветата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.